

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6298/2021
01.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Драгане Миросављевић, Јелице Бојанић Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јокосовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суда у Новом Саду, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 397/20 од 08.03.2021. године, на седници одржаној 01.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 397/20 од 08.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 397/20 од 08.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули Прр1 143/2019 од 04.12.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужицу на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати признато новчано потраживање по закључку о листи потраживања Привредног суда у Новом Саду Ст 1431/10 од 23.01.2012. године у износу од 52.239,51 динар. Са вишком тужбеног захтева да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати на досуђени износ и законску затезну камату од 23.01.2012. године до исплате, тужилац је одбијен. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 25.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 397/20 од 08.03.2021. године, ставом првим изреке, жалба тужене је усвојена и првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари и трошковима поступка преиначена тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року износ признатог новчаног потраживања Привредног суда у Новом Саду Ст 1431/10 од

23.01.2012. године и то износ од 52.293,51 динара са законском затезном каматом од 23.01.2012. године до исплате, као и да се обавезе тужена да тужиоцу исплати трошкове поступка са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара, док је у преосталом побијаном одбијајућем, а непреиначеном делу одлуке о главној ствари првостепена пресуда потврђена, а жалба тужиоца одбијена. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. О праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на одлуку Уставног суда и одлуку ЕСЉП, јер се овим одлукама не указује на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права и у складу су са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.11.2018.године, да Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Како је у конкретном случају утврђено да се не ради о стечајном дужнику са већинским друштвеним или државним капиталом одлука је у складу са наведеним ставом ВКС о одговорности Републике Србије и утврђеног чињеничног стања о изостанку узрочно последичне везе између поступања државних органа – судова у Републици Србији и насталом штетом тужиоца у виду ненаплаћеног потраживања тужиоца у стечајном поступку који је вођен над послодавцем тужиоца. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности у смислу одредбе ове главе јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 01.07.2019. године. Вредност предмета спора је 127.282,63 динара.

С обзиром да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази износ од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то се ради о спору мале вредности, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић